

Platform.

PictureThis zorgt voor meer reuring 'Contact fotografen brozer door digitalisering'

Fotografieplatform PictureThis viert een jubileum: het organiseert voor de tiende keer een avond over fotografie voor professionals en liefhebbers in Den Haag. Bovendien is er een fotofestival in de maak. "Den Haag is een fotostad, maar niemand weet het."

Door Marloe van der Schrier

Als er in het Fotografiemuseum Amsterdam (Foam) een tentoonstelling is of als er iets wordt georganiseerd op het gebied van fotografie, weet de hele wereld het. In Den Haag maakten we op dat gebied te weinig reuring," zegt Edouard van Arem, communicatiespecialist en voorzitter van het fotografieplatform PictureThis Den Haag. Maar daar komt langzaam verandering in: volgende week is de tiende aflevering van PictureThis, waar zo'n vier keer per jaar een kleine honderd man op afkomen. Liefhebbers en mensen uit het vakgebied. "We willen aan de stad laten zien dat we er zijn."

Dat er hier weinig aandacht was voor fotografie, vonden de drie initiatiefnemers tweeënhalve jaar geleden wat vreemd. Den Haag heeft immers, net als Rotterdam en Amsterdam, een fotomuseum. Er is bovendien een kunstacademie met afstudeergerichte fotografie, en fotobureau Hollandse Hoogte, de archieven van Spaarstad en het Nationaal Archief hebben grote collecties foto's beschikbaar in Den Haag.

Analoog tijdperk

Samen met zijn partners in spe, bedenker en vormgever Jeffrey Groot en fotograaf Hans Oostrum, besloot Van Arem daarom avonden over fotografie te organiseren om "fotografie voor het voetlicht te brengen van liefhebbers uit de regio". Van Arem: "In het analoge tijdperk kwamen fotografen, betrokkenen of geïnteresseerden elkaar tegen. Op een redactie, in een fotozaak of in het laboratorium. Door de digitalisering is het contact brozer geworden. De eerste keren dat we PictureThis organiseerden, vonden mensen het leuk om elkaar weer eens te zien."

De avonden zijn voornamelijk gericht op journalistieke fotografie en documentairefotografie, met soms een uitstapje naar de kunstfotografie. Ook zijn er thema-avonden georganiseerd: twee keer in samenwerking met het

Haagsch College, over parlementaire fotografie en oorlogsfotografie, één middag bij en met fotopersbureau Hollandse Hoogte en eenmaal een lezing samen met Museum Panorama Mesdag naar aanleiding van een fototentoonstelling daar. Nieuw op de reguliere avonden is het programmaonderdeel 'De Serie', waarvoor fotografen zich kunnen aanmelden en indien geselecteerd tien minuten een podium krijgen om te vertellen over een fotoserie.

Fotofestival

Ondertussen is PictureThis ook met grotere plannen bezig om hun doel te bereiken: in het voorjaar van 2019 willen ze in Den Haag een nieuw fotofestival organiseren. Edouard van Arem: "Toen we hier met de gemeente over spraken, gaven ze aan dat er voortdurend aanvragen binnenkomen voor festivals met eten of muziek, maar nooit kloppen er mensen aan voor de financiering van een fotofestivaal."

*'We willen
aan de stad
laten zien dat
we er zijn'*

Dat is precies de reden waarom we dit willen organiseren en er meer aandacht moet komen voor fotografie."

Bij dat fotofestival mag wel wat meer bravoure komen kijken dan in Den Haag gebruikelijk is, vindt Van Arem. "In Den Haag is men bescheiden. Het mag iets brutaler en meer out of the box." Al wil hij nog weinig loslaten over de precieze invulling van wat ze gaan organiseren. "Het gaat over de stad. Over Den Haag en over de stad als entiteit. We gaan in tegenstelling tot PictureThis, waarbij we ons voornamelijk op Nederland richten, ook de grens over."

PictureThis, woensdag 29 november, 19.00 uur, Fotomuseum Den Haag. Sprekers zijn Jan Banning, Peter van den Doel, Esther Hensing en Gerrit de Heus. Prijs: € 7,50 p.p. Vrienden van PictureThis hebben gratis toegang. Meer informatie: www.picturethisdenhaag.wixsite.com/picturethis

Een van de voorgaande fotografieavonden georganiseerd door PictureThis.

| Foto: Denise Visser, Studio Nelson

Stadsgroen.

Foto: Annelud Rodolfsz

Groen doen

Het schoolplein uit mijn jeugd bestond uit een omheinde plaats. Op hoge, bakstenen muren stonden ijzeren pinnen. De toegangspoort was van hetzelfde materiaal. De scharnieren piepten om acht uur en om half vier. De rest van de dag zat het ferm op slot. Het plein zelf bestond uit grindtegels. De afdrucken van de kiezels staan nog op mijn knieschijven, hoewel ik rechts speelde: aan de rustige meiseskant. De linker kant van het plein was voor jongens bedoeld. De grens tussen die twee was niet meer dan een streep verf, toch waagde niemand het die barrière te slechten. Kwam ook door de bovenmeester, die ieder speelkwartier – van elf tot kwart over elf – met kaarsrechte rug chagrijn spiedend over de witte lijn heen en weer liep.

Met – onder meer – dank aan de wereldwijde drang tot vergroening zijn zulke schoolpleinen gelukkig voorgoed verleden tijd. De mensheid strijdt vandaag de dag niet alleen voor het behoud van de tropische wouden en het vergroenen van de daken en gevels van gebouwen, maar ook voor het ontgeven van buitenruimtes rond scholen. Wie anno 2017 nog steeds niet beseft dat groen de toekomst is, heeft de afgelopen vijftig jaar niet aan zijn eigen schoolplein weten te ontsnappen.

De schoolleiding en de ouders van de ruim 530 kinderen die schoolgaan op Het Volle Leven, een van de vele leuke basisscholen in onze stad, deden dat wel: zij kozen voor een groene buitenruimte. Niet dat het een easy going beslissing was, of een kwestie van een druk op een knop. Er zaten flinke haken en ogen aan. Met name financiële. Toen in 2016-2017 nieuwbouw werd gepleegd en er een nieuw schoolgebouw verrees, financierde de rijks-overheid dit gebeuren. Er bleek echter geen cent beschikbaar voor de buitenruimte. Nou ja, da's niet helemaal waar: er is in alle wijsheid voor iedere school in Nederland een vast aantal vierkante meters stoeptegels beschikbaar. Omdat rond Het Volle Leven grote bomen staan en er een zanderig – lees: modderig – talud langs ligt, én omdat mensen steeds

groener zijn gaan denken, begon het bij de schoolleiding én de ouders te kriebelen. Hier gewoon wat stoeptegels neerleggen, zou een gotspe zijn.

En wat doen de leerkrachten en al die vaders en moeders dan? Die maken een plan voor een verrukkelijk groen plein! Ze zetten een stichting op en zoeken donateurs, sponsors, fondsen en subsidies. Maar dat is nog niet alles. Ze bakken samen met hun kinderen cupcakes en maken tekeningen en schilderijtjes, ze organiseren een schoolpleinfeest en een bazaar, doen een kwarweitje voor een heitje, zingen liedjes en halen statiegeldflessen op. Ze verzinnen van alles om aan een flink budget te komen voor hun schoolplein! Ze benoemen Joris, die de financiën gaat beheren, en Esther, die de ontwerpwerkgroep gaat leiden, ze vinden een inlevende hovenier voor het grote grondwerk en doen hartje zomervakantie een succesvolle oproep voor vele handen die licht werk willen maken. Zo ontstaat er rond de school een aangename buitenruimte met bomen, struiken en bloementuinen, met een klauterparc van gerecyclede materialen, met een dierenweide met stal

De school als de bakermat van de beschaving

en een tribunetrap om naar voorstellingen te kunnen kijken. Ook worden er schommels, een glijbaan, een waterpomp met waterroompje en speelobjecten van gekapt Haags hout gemaakt. De buitenruimte die dankzij al die leuke lieve actieve ouders is ontstaan, lijkt in niets op het schoolplein waar zij zelf ooit moesten spelen. Het Volle Leven is een fijne, natuurlijke plek geworden. Groen! En hier spelen niet alleen schoolkinderen, maar maken ook mensen uit de buurt een ommetje. Jong en oud ontmoeten elkaar. Men beweegt, speelt, struint, chilt, klimt en leert. De tostandkoming van het plein heeft nog een enorme bijvangst: door samen te werken krijg je dingen voor elkaar, door zo'n plein raken kinderen nog meer betrokken bij hun

school én de hele buurt leeft mee met de school. De school als de bakermat van de beschaving: duizenden kinderen die niet meer tussen muren maar in het groen opgroeien; die niet door stalen hekken lopen maar op houten speeltuigen klauteren... het kan niet anders of het komt helemaal goed met ons.

Wendy Hendriksen

